

Sygn. akt I CZ 162/11

## **POSTANOWIENIE**

Dnia 13 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku M. K.-Z.  
przy uczestnictwie K. W. i E. W.  
o zniesienie współwłasności,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 stycznia 2012 r.,  
zażalenia uczestniczki postępowania E. W.  
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 2 czerwca 2011 r.,

**oddala zażalenie.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. - po sprawdzeniu wartości przedmiotu zaskarżenia – odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki postępowania E. W. jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Zdaniem Sądu odwoławczego wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 230 445 zł, odpowiadająca całej wartości nieruchomości stanowiącej przedmiot zniesienia współwłasności, została oznaczona nieprawidłowo. Wartość przedmiotu zaskarżenia należało bowiem określić według interesu E. W. w zaskarżeniu postanowienia. Tak oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia w ocenie Sądu wynosi natomiast 91 164 zł. W konsekwencji skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu, albowiem wartość przedmiotu zaskarżenia nie osiągnęła progu przewidzianego w art. 519<sup>1</sup> § 4 pkt 4 k.p.c. (art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c.).

W zażaleniu pełnomocnik uczestniczki postępowania zarzucił naruszenie art. 519<sup>1</sup> § 4 pkt 4 k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Jego zdaniem wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona prawidłowo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w J. – po ustaleniu, że przedmiotem zniesienia współwłasności jest zabudowana nieruchomość, wartości 230 445 zł, stanowiąca współwłasność wnioskodawczynie w 6/8 częściach oraz uczestniczki i uczestnika postępowania po 1/8 części – zniósł współwłasność w ten sposób, że ustanowił odrębną własność dwóch lokali mieszkalnych o powierzchni około 65 m<sup>2</sup> i lokal nr 1 przyznał na własność wnioskodawczynie, a lokal nr 2 – uczestniczce postępowania, ustalił udziały w częściach wspólnych i orzekł o dopłatach i spłatach udziałów. Z akt sprawy wynika, że dokonany podział był zgodny z wnioskiem uczestniczki postępowania. Nie akceptowała go natomiast wnioskodawczynie, domagająca się zniesienia współwłasności przez przyznanie jej nieruchomości ze spłatą pozostałych współwłaścicieli.

Na skutek apelacji wnioskodawczynie Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 3 marca 2011 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że orzekł zgodnie z żądaniem wnioskodawczynie. W skardze kasacyjnej uczestniczka postępowania domagała się uchylenie zaskarżonego postanowienia i oddalenia apelacji wnioskodawczynie albo uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosek kasacyjny o wydanie reformatoryjnego orzeczenia wskazuje jednoznacznie, że uczestniczka postępowania domaga się zniesienia współwłasności w sposób odpowiadający rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego.

Odwołując się do ugruntowanego orzecznictwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja II CZ 38/10, niepubl., i przytoczone w nim orzecznictwo), Sąd Okręgowy – wbrew przekonaniu skarżącej – trafnie uznał, że w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia należało określić według wartości interesu uczestniczki postępowania w zaskarżeniu postanowienia Sądu odwoławczego, a nie według całej wartości nieruchomości stanowiącej przedmiot zniesienia współwłasności. W okolicznościach sprawy wartość interesu uczestniczki postępowania w zaskarżeniu postanowienia Sądu drugiej instancji wyznacza to, co straciła ona na skutek uwzględnienia apelacji wnioskodawczynie. Tak oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia jest natomiast – jak trafnie ustalił Sąd - niższa niż 150 000 zł. To oznacza, że skarga kasacyjna, z powodu nieosiągnięcia przewidzianego w art. 519<sup>1</sup> § 4 pkt 4 k.p.c. progu wartości przedmiotu zaskarżenia, jest niedopuszczalna.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.).